

disciplin, det er, når man frem for at benytte chancen her, hvor man kommer med et ændringsforslag, til at argumentere for, hvad det gode ved ens ændringsforslag er, så faktisk bruger det meste af tiden på at svine de politiske modstandere til og at efterlyse argumenter fra deres side frem for altså at argumentere for sin egen sag. Jeg synes, det er en mærkelig måde at opføre sig på som politiker. Jeg synes, det havde klædt dem, der har stillet ændringsforslag, hvis de overbevisende havde argumenteret politisk og juridisk for, at deres argumenter var bedre end de argumenter, som de kyndigste inden for strafferetten og juraen i Danmark, nemlig Straffelovrådet, er kommet med.

Jeg vil også helt overordnet sige, at der er mange her i dag, der har gjort sig morsomme med hensyn til, hvorfor der er ordførere fra andre partier, der ikke deltager i debatten. Det kunne jo være, fordi der ikke er et eneste nyt argument, der er dukket frem under debatten i dag. Det er en ren gentagelse af førstebehandlingen, dog, må jeg sige, med den trods alt, synes jeg, meget flotte håndsrækning fra bl.a. Det Radikale Venstre og Ny Alliance, at man anerkender, at regeringen på et punkt under udvalgsbehandlingen har lyttet til de argumenter, der også er kommet fra ngo'erne, om at gøre dette område uforældeligt, og dermed har »vist politisk mod til at gå imod de frygtelige jurister, der godt nok har meget forstand på juraen« – underforstået, at de nok ikke har forstand på så meget andet.

Jeg vil gerne starte med at sige til fru Karen Hækkerup, der stillede mange spørgsmål, men også kom med mange påstande, at det simpelt hen ikke er korrekt, hvis man forsøger at bilde befolkningen ind, at det at lave en selvstændig torturparagraf ville medføre, at flere blev dømt, end hvis man brugte den model, som regeringen har valgt. Fru Karen Hækkerup sagde, at grunden til, at man i Norge havde vist mandsmod, var, at der ellers ville være sager, der ikke ville blive rejst. Det er *ikke* korrekt. Vi taler ikke om, at der er flere sager, der ville ende med hårdere straffe, eller flere sager, der ville blive rejst.

Uanset om man vælger oppositionens model eller regeringens model, når man frem til fuldstændig samme resultat, hvis vi ser på det rent juridisk, dog med det forbehold, som Straffelovrådet har gjort rigtig meget ud af. Og nu kommer jeg sådan til den mere politiske argumentation, som bl.a. fru Pia Christmas-Møller også efterlyste, og der vil jeg sige: Det kan godt være, at

man ikke er medlem af Retsudvalget, men man er dog medlem af Folketinget, og man kunne jo starte med at læse, hvad diskussionen har gået på under førstebehandlingen. Men det, som Straffelovrådet jo sagde – da de var inde og vurdere det her med hensyn til, om det ville være hensigtsmæssigt at lave en selvstændig torturparagraf frem for at lave en strafskærpselsparagraf – var sådan set to overordnede ting:

For det første er der ikke nogen entydig torturdefinition. Vi har i dag en definition i torturkonventionen, og vi har en definition i statutten for Den Internationale Straffedomstol, og derudover er der en lang række andre bestemmelser. Straffelovrådet var nervøse for, at såfremt man ønskede at opstille en selvstændig definition, kunne man ende med at være i en situation, hvor man ikke fik rummet paragraffen godt nok.

Dertil kommer for det andet det, som jeg synes er Straffelovrådets mest overbevisende og meget politiske argumentation, og det er, at tortur er utrolig mange forskellige ting. Det har været afgørende også for regeringen at signalere, at det, at vi har forskellige strafferammer i vores straffelov, altså afspejler, at der er forskellige grader af grovhed i de handlinger, der begås. Derfor er Straffelovrådet nået frem til at sige, at det er rigtigt for at sende et meget klart signal også på den internationale scene at sige, at det er en strafskærpende omstændighed, at en handling, der i forvejen er kriminaliseret, er begået under tortur, men det er også vigtigt at få sagt, at forbrydelsens grovhed også meget gerne må fremgå af den dom, man får. Med andre ord er regeringens synspunkt det, at vi ikke synes, at man alene skal straffes for tortur; man skal straffes, fordi man har begået drab under tortur, kidnapning under tortur eller tvang under tortur frem for bare tortur.

Kl. 12:36

Vi synes sådan set, at det er langt mere overbevisende, en langt stærkere argumentation og en langt hårdere dom at give de personer, der udøver tortur, at man både får med den ene og den anden hammer, og derfor synes jeg faktisk, at Straffelovrådets forslag både er skrappere og bedre end det, som oppositionen her disker op med.

Jeg vil sige, at man jo delvis under debatten har siddet og haft en fornemmelse af, at der var medlemmer af Tinget – ingen nævnt, ingen glemt – der troede, at tortur i dag ikke var kriminaliseret. Til det må jeg sige, at tortur er kriminaliseret, det er forbudt. Jeg ved godt, at der er